

Tot per l'aire

ResDeNov

1. VINT MINUTS

La nit l'acompanya,
quan va a la parada
a on farà cap l'autobús.
La vista perduda
en la casa d'en front.
L'alé va desfent-se
en figures de boira.
La cara de son
contra el fred del matí.
El cor adormit,
el cap a la lluna,
silenciosa i queta,
mentre espera l'autobús.

Un fanal observa i
de pas allumena
la cua de l'autobús.
És l'hora que mescla
realitats i somnis.
La ciutat que s'alça
i el sol que s'ho pensa.
Un matí d'hivern
no parla ningú,
bon dia i poc més.
Només es detecta
que la gent s'anima
en quan gira el cantó l'autobús.

Trau mecànicament el bitllet,
diu al xòfer bon dia en passar
troba un lloc amb finestra al final,
l'autobús mou i escapa furient.

Com sempre, obri un llibre i
mamprén a llegir-lo
mentre arranca l'autobús;
llegir fa que oblidi
els sacsons del viatge.
Ell també somnia,
que ja està ben fart
d'aguantar el trànsit,
de parar i moure
a l'eterna ciutat.
Pel retrovisor
comprova la porta i
posa en marxa l'autobús.

Trau mecànicament el bitllet,
diu al xòfer bon dia en passar
troba un lloc amb finestra al final,
l'autobús mou i escapa furient.

La seua parada.
Tanca el llibre i baixa,
per darrere de l'autobús.
El xòfer s'afanya,
hui va just d'horari;
la veu allunyar-se
enmig de la ciutat.
Les rodes ja roden,
se'n va un dia més,
i en vint-i-quatre hores
novament es troben,
 simplement es veuen
vint minuts a l'autobús.

Trau mecànicament el bitllet,
diu al xòfer bon dia en passar
troba un lloc amb finestra al final,
l'autobús mou i escapa furient.

Ja fa uns dies que, en traure el bitllet,
es somriuen un instant fugaç,
tot seguit ella passa endavant
l'autobús mou i escapa furient.

2. LENTAMENT

Lentament
les fulles van caient a la ciutat
els arbres es despullen lentament
i lentament arriba el fred.
A poc a poc,
sense dir res,
els vagabunds escapen dels jardins,
acurta el dia, el sol es queda sense foc,
les oronetes fugen igual que van fugint
l'estiu i la calor
i vora riu s'encenen tots els xops.

Lentament
el temps d'anar a escola ja ha arribat,
l'autumnè ompli el carrer de col·legials
i lentament vindrà l'hivern.
A poc a poc,
sense dir res,
la gent li girarà l'esquena al mar
l'escuma blanca no tindrà
companys de joc
i els vells perdran el temps
en recordar els anys
on no eren un destorb
i la tardor ha començat de nou.

Lentament
les gotes brillen en la obscuritat
la pluja es deixa caure lentament
i lentament humix l'asfalt.
A poc a poc,
discretament,
a les estàtues regalls d'aigua i pols
lis pinten trenes, plou,
la terra beu a glops
i suren als bassals les fulles mortes i,
primavera d'hivern,
esdevenim amics la llar i jo.

3. NO TARDAREU EN SABER

La gent que més la coneix
més temps vol estar amb ella
les pel·lícules de por
la fan riure ben a gust,
pot afanyar-se quan vol
però sap viure sens pressa,
si no sabeu ja qui és
crec que tardareu ben poc.

Ara sí què puc dir
que no he vist a ningú
amb més curiositat
ni millor bon humor,
amb més ganes de viure
i de riure,
amb més ganes de viure
i aprendre
i gaudir.

Un camí, quan ella ve,
no es fa mai llarg ni avorrit,
les cançons sonen millor
quan afig la seua veu;
no busca el lloc principal
ni fer creure que ho sap tot,
si no sabeu ja qui és
crec que tardareu ben poc.

Res que jo puga contar,
podrà dir com és de lliure;
sap treballar de valent
i somiar sens perdre el fil;
només perquè ella és com és
el món és un poc millor,
si no sabeu ja qui és
crec que tardareu ben poc.

Ara sí què puc dir
que no he vist a ningú
amb més curiositat,
amb millor bon humor,
amb més ganes de viure
i de riure
amb més ganes de viure
i aprendre
i gaudir.

4. LLÚCIA

Es fa de dia i el sol naixent
es llava els ulls amb l'aigua de la mar
Va despertant-se molt lentament,
mamprén el vol, i en trobar Torrent,
pega una vista a la placeta on vius,
i pregunta per tu.

La llum passeja pel teu terrat,
no hi ha cap dia millor que hui
no hi ha cap somni millor que el teu
el món i tu comenceu el joc;
guanyes i perds i plores i rius
i trobes gent que et vol
i trobes gent que no.

Vius, la vida ho ompli tot
És temps d'anar anant,
de dir i d'escoltar.
Un fracàs es l'ocasió
d'alçar-te novament,
refer-te i enfortir.
Cada encert, motiu de goig,
d'aprendre i compartir,
de viure i de gaudir,
Cal conèixer bo i roïn
saber trobar recer;
cap curiositat et pot avergonyir.

La nit ja roda pel teu terrat,
hi haurà molts dies tan bons com hui,
també n'hi haurà que eixiran roïns.
Et faran mal, tu també en faràs;
sempre tindràs al costat qui et voldrà,
només perquè eres tu,
només perquè eres tu.

El sol es gita i se'n du la llum.
L'últim raig deixa a fosques el secà
i va esvaint-se molt lentament,
i quan ja quasi no veu Torrent
fa per mirar la placeta on vius.
I ho fa per tu,
i ho fa per tu,
Llúcia.

Vius, la vida ho ompli tot,
és temps d'anar anant,
de dir i d'escoltar.
Un fracàs es l'ocasió
d'alçar-te novament,
refer-te i enfortir.
Cada encert, motiu de goig,
d'aprendre i compartir,
de viure i de gaudir.
Cal conèixer bo i roïn
saber trobar recer;
cap curiositat et pot avergonyir.

5. SETZE ANYS

Setze anys a l'esquena i el cel obert,
trobar nous motius, noves sensacions;
arribar a ser, arribar a fer,
descobrir el cap, descobrir el cos.

Setze anys, l'univers dins l'habitació;
al teu cap cap tota l'eternitat,
respirar poemes, llibres, cançons;
volar, el de l'aire, potser volar.

Setze anys de viatge intens i veloç,
l'amistat al cor, el millor destí,
la vida més plena, el desig redó,
la tristor més trista, l'amor més viu.

Setze anys a l'esquena i el cel obert
glops de soledat, compartir en grup
cants de llibertat, pensaments incerts,
preguntes de foc que el món torna fum.

Setze anys, és el temps de mirar als ulls,
de trobar sentit a cada detall,
conèixer com és de fràgil el món,
com el bé i el mal ballen abraçats.

Setze anys a l'esquena i el cel obert
mil fets que gaudir, noves temptacions,
arribar a ser, arribar a fer,
descobrir el cap, descobrir el cos.

6. ESTRELLA FUGAZ

Robas la luna blanca
del cielo de papel,
la cuelgas en la frente
del caballo de cartón.
Luego dices que no
a una estrella fugaz,
luego dices que sí
y acto seguido es
noche de carnaval.

Alguien te sueña, te hace soñar,
cambia tus miedos por música y estáis
bailando juntos por la ciudad
cierras los ojos y todo es realidad.

Cometer el mismo error
vivir, sentir,
Cometer el mismo amor,
sentir, vivir.
Y esperar todo de ti,
¿de quién, si no?
Y encender toda tu luz,
¿a quién, si no?

Dejas la puerta abierta y
se cuele un día más.
Miras la luna negra
y se vuelve a iluminar.
La noche te regala
una estrella fugaz.
Tú le dices que sí
y acto seguido es
noche de carnaval.

Alguien te sueña, te hace soñar,
cambia tus miedos por música y estáis
bailando juntos por la ciudad
abres los ojos y todo es realidad.

Cometer el mismo error
vivir, sentir,
Cometer el mismo amor,
sentir, vivir,
Y esperar todo de ti,
¿de quién, si no?
Y encender toda tu luz,
¿a quién, si no?

7. PUCES

El món no sembla haver sigut pensat per a la gent,
i sense saber com, sense saber tampoc per què,
quan u s'encanta un poc acaba sent una peça
d'un joc que ni li va ni li ve.

I el cas és que podríem ser encara un bon veïnat,
i el món, una boleta per a tots i de ningú
que necessita cura i no irresponsabilitat,
ningú ens tornarà mai el temps perdut!

I ací quedem mirant-ho,
i el món, que va girant,
perduts entre promeses i mentides,
pintant frases d'amor
amb la punta del cor
a una barra de gel
amb el poder i la força de puces.

Els sorolls dels qui furguen als contenidors de fem
ens diuen de persones que a ningú li importen gens.
Que tanta bona gent busque faena i no en trobe,
no vol dir que ja estiga tot fet.

Hi ha cases sense sostre, barraquetes sens trespòl,
futurs sense esperança, somnis que naixen morts,
hi ha taules a on el pa i la gana no s'ajunten mai
vides que tenen preu, vides sens cap valor.

I ací quedem mirant-ho,
i el món, que va girant,
perduts entre desitjos i esperances
pintant frases d'amor
amb la punta del cor
a una barra de gel
amb el poder i la força de puces.

La xica ja no és l'ama de la casa i del carrer,
les espardenyes s'han quedat a la vora del riu,
i els seus secrets en mans de gent que no la coneix.
i ningú li ha demanat permís.

El món que vàrem rebre no serà el que deixarem;
hem omplit de fem l'aire, l'aigua, la terra i la sang,
i ja tenim més classes de míssils que de melons,
no fan el mateix gust però fan comptabilitat.

I ací quedem mirant-ho,
i el món que va girant,
perduts entre satèl·lits i algorismes,
pintant frases d'amor
amb la punta del cor
a una barra de gel
amb el poder i la força de puces.

8. MARGINAL

Éssers de vida inferior
furguen als abocadors,
que la preciosa ciutat
regala més fem que flors.
Mengen la carn ans que l'os,
mengen l'os després del pa,
són mendicants de la sort,
són el cul de la ciutat.

Viuen de cada tresor
que els passa prop de les mans,
jeuen a qualsevol lloc,
cada arbre pot ser un niu.
Són propietaris de res,
no tenen pàtria ni nom;
tenen l'humor de cantar
mentre la lluna somriu.

Viuen on no vol ningú,
a on no hi arriben jardins,
ni clavegueram, ni llum,
ni policia, ni bancs;
fills de deixalles i oblit,
reis d'enderrocs i barrancs,
una mà al palmell estés,
una mà amb el puny tancat.

Viuen de cada tresor
que els passa prop de les mans,
jeuen a qualsevol lloc,
cada arbre pot ser un niu.
Són propietaris de res,
no tenen pàtria ni nom
tenen l'humor de cantar
mentre la lluna somriu.

Gossos que llancen lladrucs
al vent que fa ballar l'herba
per no tindre, ni fan ombra;
per a d'ells és una festa
menjar un bon entrepà
cara a l'espasa de foc
que guarda el seu paradís,
que guarda el seu paradís,
que guarda el seu paradís,
mentre la vida és un joc.

9. RODAMON

Una part del seu cor
guarda un dolor somort
que no és només tristesa.
Camina acompanyat
del rastre d'un passat
que a ningú li interessa.
Un glop i es troba a gust,
té la veu sempre a punt
per a contar històries
tan falses com és just
per retrobar l'orgull,
però no té qui escolte.

Té una part de la nit
adormida al seu pit,
que no estalvia cap pena.
Fa temps que no du claus,
ni ocupa més espai
que un metre de vorera.
Diu que no enyora res
d'abans d'anar roder
per un món que, de sobte,
el va deixar nuet,
amor, treball, diners,...
i ja no cal que torne.

Una part del seu cor
reclama la passió
que lladres li furtaren.
Vestigis d'un amor;
inútil el record
quan ja no hi ha esperances.
Li fugen els xiquets,
no té a qui dir adeu
ni sembla que li importe.
La vida és un carrer,
la soledat és gent
darrere de les portes.

Té una part de la nit
adormida al seu pit,
que no estalvia cap pena.
Fa temps que no du claus,
ni ocupa més espai
que un metre de vorera.
Diu que no enyora res
d'abans d'anar roder
per un món que, de sobte,
el va deixar nuet,
amor, treball, diners,...
i ja no cal que torne.

Una part del seu cor
guarda un dolor somort
que no és només tristesa.
Camina acompanyat
del rastre d'un passat...

10. N'EREN TOTS

N'eren tots, sí senyor,
d'una raça d'escollits
n'eren, sí senyor, tots fills
d'una elegància que mor,
escollits per motius
de bressol i de bellesa,
deliciosament rics,
delicadament tebis,
duts a un món irreal
de pura exquisidesa.

N'eren tots, sí senyor,
habitants del millor somni,
n'eren, si senyor, hereus
del jardí del paradís.
Protegits de tot mal,
fruits de la delicadesa,
als seus llavis la veu
duia el so més cristal·lí;
no sabien fer mal,
tot en ells era innocència.

N'eren tots, n'eren tots,
n'eren, n'eren, n'eren, n'eren tots.
N'eren tots, sí senyor,
n'eren tots, sí senyor,
N'eren, n'eren, n'eren, n'eren tots.

N'eren tots, si senyor
els hereus de l'infinit
i tocaven el cel
amb les puntes dels deu dits.
Ni treball ni dolor,
estúpida ignorància
dels que ignoren si són
joguets o jugadors.
Si hi haguera altres mons
seria a molta distància.

N'eren tots, n'eren tots,
n'eren, n'eren, n'eren, n'eren tots.
N'eren tots, sí senyor,
n'eren tots, sí senyor,
N'eren, n'eren, n'eren, n'eren tots.

...

11. LA VELLA CASA

La vella casa té
les portes amples,
l'esquena torta
i els sostres alts.
La vella casa té
façanes lletges,
estances fredes
i pell de fang.

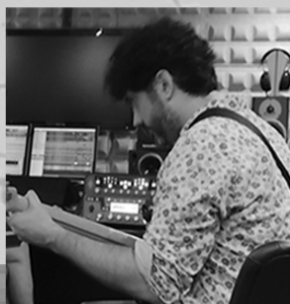
La vella casa té
malvades bruixes
captives dins del pou
que es beu les pluges,
camins de gats
per les teulades i els terrats,
cap a on apunta el nas
del rellotge de sol.

La separa del cel
un fi tapís de molses,
li s'omplin els cabells
de les ales i els nius
dels pardalets.
Li travessen els murs
els remors de combats
dels marcs i els finestrons,
el cantusseig dels corcs
i les moscardes.
I quan es queda sola
la pols li orna els mobles
i els records.

La vella casa té
parets que guarden
secrets que és molt millor
que ningú sàpia.
Les panderoles
que heretaren els clavills,
la recorren de nit,
quan la casa s'adorm.

La separa del cel
un fi tapís de molses,
li s'omplin els cabells
de les ales i els nius
dels pardalets.
Li travessen els murs
els remors de combats
dels marcs i els finestrons,
el cantusseig dels corcs
i les moscardes.
I quan es queda sola
la pols li orna els mobles
i els records.

La vella casa té
les portes amples.

Tot per l'aire

1. Vint minuts
2. Lentament
3. No tardareu en saber
4. Llúcia
5. Setze anys
6. Estrella fugaz
7. Pucés
8. Marginal
9. Rodamón
10. N'eren tots
11. La vella casa

Lletra i música: Sensio Carratalà

Arranjaments: Pepe Garcés

Veu: Sensio Carratalà

Guitarres: Pepe Garcés

Iván Cebrián (1, 3, 5, 7, 9)

Iván López (2, 4, 6, 8, 10, 11)

Baix: Nacho Tamarit

Bateria i percussió: Edu Olmedo

Teclats: Vicente Sabater

Agraïments a: Víctor Pineda

Gravació, mescla i mastering:

Vicente Sabater

Assistent de gravació: Iñaki Ariste

Gravació: Millenia i Estudis l'Entresol

Producció: Vicente Sabater

8 435633 941024

Lanzadera
music

Dipòsit legal: V 2610 2023

ResDeNou